

ONDERZOEKSRaad voor de SCHEEPVAART

Twee schippers met één jaar schorsing bedreigd

vervolg van blz 7

AANVARING MET FRANSE TRAWLER

De rijkskommissaris sprak onmiddellijk daarop een strafvordering uit tegen motorist Coulier en schipper Burghgraeve die op de N.762 voeren toen dit vaartuig op 10 december 1963 in aanvaring kwam met de Franse trawler B.2844. Deze laatste had schuld aan de aanvaring maar volgens de rijkskommissaris verwaarloosde Coulier zijn laatste manoeuvre te begeleiden van een waarschuwingsssein. Schipper De Burghgraeve anderzijds moest erover waken dat er ten alle tijde lucht op de fluit stond. Voor beide betrokkenen vroeg dhr Bentein 'n vermaning.

ONTPLOFFING AAN BOORD VAN DE O.243

Op 6 augustus deed zich tijdens het tanken van brandstof in de haven van Grimsby een ontploffing voor aan boord van de O.243 «Gabrielle Denise», ontploffing die echter geen ernstige schade veroorzaakte. Nadat reeds motorist Larangé was onderhoord kwam nu nog schipper Christiaens Frans uit leg verstreken. Hij bevestigde dat tijdens het tanken de motor van de O.243 niet werd stilgelegd maar, zo voegde hij eraan toe, te Grimsby is

dit gebruikelijk omdat alles razend snel moet gaan. De raad was echter van oordeel dat niets de schipper belette z'n motor tijdens het innemen van brandstof stil te leggen wat de schipper beaamde. De rijkskommissaris besloot na dit onderhoud ook de schipper in de zaak te betrekken. Hij zal later z'n straf vorderen.

MILDE STRAFVORDERING VOOR SCHIPPER BULCKE

Tot slot hield de heer Bentein dan nog een requisitoire in zake 't vergaan van de Z.122 «Madonna» op 6 december 1963. Hij gaf andermaal een zeer accuraat relaas van de feiten zoals ze uit het onderzoek zijn gebleken. In z'n konklusie liet hij duidelijk uitschijnen dat schipper Bulcke Marcel ofwel zeer kortzichtig was geweest ofwel met opzet z'n schip tot zinken had gebracht hetgeen echter niet rechtstreeks kan bewezen. De aard van het lek, de bouw van z'n schip moesten hem hebben aangezet tot grote voorzichtigheid. In plaats van langsheen de Engelse kust te varen verkoos hij recht naar Oostende te sturen. Schipper Bulcke leek helemaal niet bekommerd want hij ging zelf ter kooi. Wegens onbegrijpelijke fouten en grove nalatigheden eiste de rijkskommissaris één jaar schorsing. Uitspraak in een volgende zitting.

De visserij in de begroting van landbouw

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Minister, Mevrouwen, Mijne Heren, de achtbare Minister zal begrijpen dat ik, wanneer ik de tribune bestijg bij de bespreking van de begroting van Landbouw, het in hoofdzaak zal hebben over de vraagstukken in verband met een belangrijke tak van zijn departement, namelijk de zeevisserij.

ALGEMENE TOESTAND NIET SLECHT

Ik meen te mogen zeggen dat de algemene toestand in verband met de zeevisserij, voor het ogenblik, niet zo slecht is.

Dat betekent dat de bedrijfsresultaten 1963 nog een verbetering hebben aangewezen ten opzichte van 1962.

Ik geloof dat het goed is dat ook in deze Kamer, al is het dan niet uitvoerig, maar op een min of meer elementaire wijze, gehandeld wordt over datgene wat voor een belangrijk gedeelte de bestaansmogelijkheden vormt voor een brede laag van de bevolking van de Belgische kust.

Ik mocht er verleden jaar reeds op wijzen dat de resultaten van 1962 een merkelijke verbetering daarrstelden ten opzichte van 1959, het jaar waarin ik een interpellatie heb gehouden over de noodtoestand waarin de zeevisserij toen verkeerde.

Ik kon toen reeds wijzen op een verbetering van de tewaardevaardmaking van de aangevoerde vis, voor ongeveer 95 miljoen F ten opzichte van het noodjaar 1959.

Welnu, wanneer ik de situatie bekijk, zowel op gebied van aanvoer — en zonder U te willen overstelpen met cijfers — geloof ik dat het voor de parlementairen interessant is te weten dat de aanvoer in 1962 van bodemvis ongeveer 44.000 T bedroeg. In 1963, is dat 45.850 T geworden.

De pelagische vis, 't is te zeggen de vis zoals haring, makreel, sprout, enz., die in scholen zwemt, die in 1962 2.500 T was, is in 1963 gestegen tot 3.930 T. De aanvoer van garnalen, die in 1962 574 T bedroeg, is in 1963 gestegen tot 915 T.

Zoals U kunt zien, is er over heel de lijn een merkelijke verbetering in de aanvoer.

Wat de financiële resultaten betreft, de waarde in frank, voor 1963, bedraagt voor de aangevoerde bodemvis 593 miljoen F tegenover 527 miljoen F in 1962. Voor de pelagische vis 16 miljoen F in 1963 tegenover 16 milj. F in 1962; voor de garnalen: 27 milj. F in 1963 tegenover 25 milj. F in 1962. Dat betekent, in zijn geheel genomen, dat de visserij voor 1963 70 miljoen méér-opbrengst gekend heeft dan in 1962.

Men kan aanstippen dat dit misschien zeer goed is, maar ik moet U toch wijzen op een zeer eigenaardig verschijnsel. Sommigen onder ons hebben waarschijnlijk verleden jaar omstreeks deze periode veel tongen gegeten. Wij hadden inderdaad nog nooit in de geschiedenis van de visvangst een dergelijke belangrijke hoeveelheid tongen zien aanvoeren. Het was een wonderbare visvangst. Welnu, de vangst voor 1963 bedroeg aldus een meerwaarde van 76 miljoen. Dat betekent in feite dat geheel de tongvangst het jaar 1963 zijn vooruitgang heeft gegeven. Het moet echter onderlijnd worden dat deze tongenaanvoer gebeurt met schepen van een beperkte categorie. Inderdaad, het zijn slechts schepen van de middenslag die aan tongvangst doen.

BEDENKINGEN IN VERBAND MET DE MIDDENSLAGVISSERIJ

Bij mijn overzicht van de toestand van onze visserijvloot in het jaar 1963 wil ik dan onmiddellijk zeggen dat de eerste algemene vaststelling de volgende is: De middenslagvisserijvloot ondergaat een zekere vernieuwing, die evenwel niet snel genoeg geschiedt. Het aantal nieuwe schepen dat wordt gebouwd is onvoldoende, wanneer men vaststelt dat hier ook schepen vissen die 30 tot 40 jaar oud zijn. Het is algemeen bekend dat er nog al te veel gevist wordt in deze categorie met verouderde schepen en met verouderd materiaal. Het betekent dat zeer vele reders, eigenaars van dergelijke schepen, de moeilijkheden nog niet zijn te boven gekomen en de schulden nog niet hebben afbetaald die zij gemaakt hadden in de jaren 1958, 1959, 1960 en 1961 voor het aankopen van uitrusting en materiaal, of het verzekeren van de bevoorrading of herstelling.

Het is goed, Mijnheer de Minister, eraan te denken dat deze schuldtoestand nog bestaat, want na een paar jaren is men het verlies hier gemakkelijk vergeten en ook de schuldenlast wordt niet meer aangeraakt. Veel achterstand moet worden genoteerd op het programma dat wij ons hadden gesteld voor de vernieuwing van de middenslagschepen. Er doen zich in dit verband opnieuw grote moeilijkheden voor.

VISSERIJ-KONFERENTIE VAN LONDEN

Sommige leden hebben waarschijnlijk, evenals ik, met grote belangstelling gelezen over de besprekingen in de Visserijkonferentie die reeds twee zittingen heeft gehad; de ene beginnend op 3 december en een tweede op 8 januari. Deze visserijkonferentie is eigenlijk uitgegaan van Engeland. Met het initiatief tot deze besprekingen had Engeland een viervoudige bedoeling. Vooreerst een oplossing geven aan het vraagstuk van de toegang tot de visserijgronden, althans wat deze van de Noordzee betreft; ten tweede, de toegang tot de visserijmarkten; ten derde, de politiek van de visserij, waarmee dan bedoeld wordt: de netten, de wijde van de mazen, enz.; ten vierde, het nemen van maatregelen wat betreft de bescherming van de visstapel in de Noordzee.

Welnu, aan die konferentie nemen deel de landen van de E.E.T.A., de landen van de E.E.G. en bovendien IJsland, Ierland en Spanje. Het betekent dus ook dat twee landen die in de laatste jaren in het Noordzeegebied tamelijk actief zijn geworden, met name Rusland en Polen, niet aan de konferentie deelnemen. De oorspronkelijke bedoeling was tot een konventie te komen onder de konfererende landen over de vraagstukken welke ik zopas heb vermeld. Wat hebben wij echter tijdens de verlopen konferentie gezien? Wij hebben gezien dat bij de behandeling het probleem van de toegang tot de visgronden de prioriteit heeft gekregen, en de andere vraagstukken in de schaduw gesteld zijn. De vrije toegang tot de «Engelse visrijke wateren» werden anders sedert geruime tijd met allerlei middelen in de kijker gesteld.

Mijnheer de Minister, al dat spektakel dat gemaakt is geworden rond die zogenaamde visserijkeure, maakt mij soms misselijk. Het gaat hier niet zozeer over visserijbelang. Men krijgt meer en meer de indruk dat er andere belangen mee bedoeld worden. Er zijn meerdere vrijbrieven afgeleverd omtrent de visserij en wanneer men het rijksarchief zou onderzoeken zal men er veel vrijbrieven in vinden, destijds door Engelse koningen afgeleverd. Ik heb nog een dergelijke vrijbrief gezien, afgeleverd aan de Nieuwpoortse visserij, die nu nog in het Rijksarchief voorhanden is. Dat belet niet dat de wijze, waarop de besprekingen te Londen evolueren, ons enigszins verontrust.

Wij mogen aannemen dat de oorspronkelijke bedoeling om de visserijgrenzen van Engeland uit te breiden op 12 mijl, op die afstand dus volledig te brengen, niet zou ten uitvoer worden gebracht. Het komt mij voor dat een nieuw begrip ontstaan is en daar waar vroeger in internationale overeenkomsten de visserijzones gelijk waren aan de territoriale zones, komt men nu tot de vaststelling dat men twee begrippen komt in te voeren, enerzijds de territoriale zee en anderzijds de voorbehouden visserijzone. Sommige landen maken gebruik van dit dubbel begrip om ook — al wijzigt een begrip de territoriale zee niet — steeds maar verder te gaan met de voorbehouden visserijzone en dat deze zich voor elk land steeds maar verder uitbreidt. Ik geloof dat het gewettigd is dat wij ons tegen die tendens met alle geweld verzetten. Indien de houding van Engeland ingegeven zou zijn door de bekommernis de visstapel in de Noordzee te vrijwaren voor de toekomst en een soort overvisserij te voorkomen, zou men de houding van harte kunnen toejuichen, maar het is niet zo en wij hebben daaromtrent een zekere vaststelling kunnen doen.

vervolg blz 14

DE VISSERIJ IN DE BEGROTING VAN LANDBOUW

(Vervolg van blz. 12)

Op zeker ogenblik heb ik één van onze Belgische vertegenwoordigers op de Konferentie te Londen een paar vragen gesteld. Terloops wil ik hier aanstippen dat onze Belgische vertegenwoordiging aldaar zeer sterk is en dat zowel de vertegenwoordiger van het departement van buitenlandse zaken, als deze van landbouw en van verkeerswezen zeer verdienstelijk werk leveren en alle lof verdienen voor de wijze waarop zij de Belgische belangen op die zeer belangrijke konferentie verdedigen; zij doen dat men een deskundigheid die bewonderenswaardig is en ik geloof dat het passend zou zijn dat U, Mijnheer de Minister, ook aan uw vertegenwoordiger de dank- en de gelukwensen die wij hier uitspreken zoudt overmaken. Het moet gezegd worden in deze Kamer en de Parlementairen hebben het recht te weten dat de Belgische vertegenwoordiging op de Konferentie in Engeland zeer goed werk verricht.

Welnu, bij de bespreking met een van die vertegenwoordigers, kwam ik tot de vaststelling dat ook landen als Rusland en Polen, die niet tot de konferentie toegelaten zijn, meer dan waarschijnlijk dezelfde voordelen kunnen genieten als de andere landen die wel een akkoord zouden ondertekenen. Dat is toch een beetje misselijk indien dat moest gebeuren en ik zal hier daarover niet in het lang en het breed uitwijden maar het zou goed zijn, Mijnheer de Minister, indien wij de kwestie in de kommissie van landbouw eens grondig zouden kunnen bespreken want indien deze landen op dezelfde voet worden behandeld dan heeft heel die Konferentie slechts een zeer twijfelachtig nut. Indien het de bedoeling zou zijn van Engeland om zekere voorzorgen te nemen ten einde hun eigen visserij te bevorderen ten opzichte van de onze.

Het merendeel van de Engelse rederijen trekken zich van gans de konferentie niets aan. Het is slechts een beperkt aantal Engelse Kustvisserij welke eventueel belang zou hebben bij het uitbreiden van een voor hen voorbehouden visserijzone. Een tweede vaststelling is zeker van groter belang. Door de verlegging van de 3-mijlzone naar een visserijzone tot 6 mijl — en dan daarbij nog het recht trekken van sommige lijnen, niet van de laagwaterlijn zoals tot nog toe het geval is geweest, maar het recht trekken van sommige lijnen tussen twee punten van een baai bijvoorbeeld — dus door het recht trekken van die lijnen en de verlenging naar 6 mijl, met toelating voor de Vlaamse vissers om buiten die 6 mijl en binnen de 12 mijl verder te vissen, stellen wij twee feiten vast. Ten eerste dat zeer belangrijke visgronden, die juist liggen tussen 3 en de 6 mijl, voor ons voortaan verboden zouden zijn. Ten tweede: dat er daar ook bepaalde visgronden liggen die alleenlijk door Belgen bevestigd worden en nooit door Franse of Engelse kustvissers. Het zijn visgronden van dergelijk moeilijke aard — ik zeg wel van dergelijk moeilijke aard — dat de Engelsen zich niet zullen riskeren om te gaan vissen, maar waar alleen de zeer verfijnde technische kennis en de durf van onze vissers het mogelijk gemaakt heeft daar te vissen. Ze bewegen zich daar als in hun eigen straat en zij kennen daar de zeebodem bijna zoals hun broekzak.

Welnu, — en ik moet hier geen technische termen en benamingen vermelden — zelfs die gronden gelegen tussen 3 en 6 mijl — waar alleen onze mensen vissen en die voor sommige middenslagvissers werkelijk hun bestaan vormen — zouden ons verboden worden zoals aan de konferentie wordt voorgelegd.

Mijnheer de Minister, ik heb dit willen onderlijnen — en ik heb aan sommige van onze vertegenwoordigers gevraagd dat zij nog meer gesprekken zouden voeren met sommige van onze reders die de Engelse kust kennen, zoals wij hier in het Parlement de banken kennen — opdat onze vertegenwoordigers met des te meer kennis en klem de detailzaken, die voor sommige van onze mensen werkelijk levenszaken zijn, zouden kunnen verdedigen. Ik geloof dat de problemen voor de middenslagvisserij daarmee als behandeld mogen beschouwd worden.

KUSTVISSERIJ

Mag ik U nu een ogenblik uw aandacht vragen voor de kustvisserij? Vorig jaar heb ik in het lang en het breed melding gedaan van al de schepen die in de laatste twee jaar werden verkocht of stilgelegd en zo kunnen wij daar voor het ogenblik over gaan. Maar ik zou er toch willen op wijzen dat de kustvisserij voor het ogenblik nog altijd geen vernieuwing kent. In de laatste twintig jaar werden er hoop en al vier tot vijf nieuwe schepen gebouwd en dan alleenlijk voor Zeebrugge. In Oostende en in Nieuwpoort, geen enkele. Wij staan daar met te veel schepen van 35, 40 en 45 jaar oud.

De kustvisserij is in elk geval een tak van onze visserij die er misrabel voorstaat. Vorig jaar is ze door de harde winterperiode praktisch 3 maanden werkloos geweest. De garnalenvisserij heeft in de loop van de zomer, dan een beetje compensatie gegeven. Wat beleven wij nu? Nu is er een kolossale sprötaanvoer. Zoals de wonderbare tongenvangst vorig jaar hebben wij nu een wonderbare sprötvangst.

Wat is het gevolg daarvan? Mijne Heren, verschiet niet? De prijs van de spröt aan deze mensen bedraagt, dank zij een speciale tussenkomst van de opvangregeling, 70 centimen per kilo, waar ge in de winkels van Oostende 15 à 20 F betaalt. Het is dank zij de opvangregeling en speciale maatregelen door U genomen, waarvoor wij U danken, Mijnheer de Minister, hebt U kunnen voorkomen dat die wonderbare sprötvangst een echte massaker zou worden voor de sprötvangers zelf. Welnu, dit feit moet er ons aan herinneren dat er iets mank loopt inzake marktregeling in de sektor der zeevisserij.

Wij kunnen ons de lukse niet veroorloven dat alleenlijk over te laten aan het spel van vraag en aanbod, en alleen de aanvoer en de aankoop te laten beslissen over de prijs. Het gaat hier toch over de

minimum bestaansmogelijkheden van MENSEN en ik meen toch dat niemand kan aanvaarden dat hierin alleen zekere economische wetten of grillen mogen beslissend zijn? Wij vragen dat een ernstige studie zou ondernomen worden van datgene wat nodig is om te kunnen komen tot een ernstige oplossing, niet alleenlijk door middel van de opvangregeling die we hebben, maar door een werkelijke oprechte marktregeling als zodanig.

Ik zou, nog in verband met de kustvisserij, aan de Minister willen vragen, hoever het staat met de toepassing van de Benelux-overeenkomst voor de Kustvisserij? Er is reeds een soort protocol tussen ambtenaren van beider landen om te komen tot een gemeenschappelijk akkoord, vrije toegang tot de visserijgronden, vrije landing en vrije toegang tot de markt onder voorwaarde van zekere regels voor wat betreft de kracht van de motor. Ik meen dat wij zo rap mogelijk de Benelux-protocol tot volledige uitwerking zouden moeten brengen om onze mensen betere kansen en aanwijzingen te geven, voor eventuele nieuwbouw. En ten tweede omdat, zoals Benelux een voorloper geweest is van de Europese Economische Gemeenschap, op gebied van visserij wij misschien daardoor ook met Benelux een gemeenschappelijk visserijbeleid zouden kunnen beginnen om in het kader van de Europese Economische Gemeenschap een gemeenschappelijk visserijbeleid te zien tot stand komen.

DIEPZEEVISSERIJ

Laat ons overstappen naar het derde punt, dat van de diepzeevisserij.

Mijnheer de Minister, Dames en Heren, in de diepzeevisserij beleefden wij zopas een feit dat welsprekend is. Een van onze belangrijkste rederijen, zoniet de belangrijkste heeft de rest van zijn schepen verkocht aan het buitenland en bezit momenteel geen enkel schip meer. Ik meen dat het feit voldoende voor zichzelf spreekt. «Eén van onze belangrijkste, zoniet de belangrijkste rederij, die al haar schepen verkoopt aan het buitenland en de visserij stillet, noodgedwongen». Wij gaan de financiële toestand niet onderzoeken maar ik geloof dat het de moeilijkheden van enkele jaren terug welke zij nooit kon overkomen.

Mijnheer de Minister, Dames en Heren, wanneer wij dergelijke feiten zien dan zien wij zeer duidelijk de zware gevolgen van datgene wat IJsland gedaan heeft in 1958. IJsland heeft in 1958 zijn visserijzone gebracht tot op 12 mijl en daar heeft onze diepzeevisserij een slag gekregen, zodanig dat de betrokken rederij niet gearzeld heeft te gaan zoeken in de Witte Zee, de Barendzee en overal elders om nieuwe visserijgronden te gaan ontdekken. Het is allemaal vruchteloos geweest.

Vandaar het belang dat ik hecht aan de Konferentie van Londen en de visserijgronden rond Engeland. Maar de vraag die ik aan de Minister zou willen stellen is deze: mogen wij die sektor van de visserij laten teloor gaan? Hebben wij dat recht? Wij moeten daarbij goed onder ogen houden: ten eerste, dat de sektor van diepzeevisserij die sektor is die in zeer grote mate de aanvoer van vis aan volksprijzen verzekert. Deze vloot gaat niet zo zeer op vangst naar de fijnere soorten vis. Zij vangt geen tongen of tarbot. Zij gaat vooral in de diepe zeegronden op vangst naar ronde vis die aan volksprijzen kan worden verkocht. Wanneer de diepzeevloot teloor gaat, dan moeten wij ons afvragen wat er zal geworden van onze visbevoorrading die nog aan volksprijzen kan worden bezorgd. Anderzijds moeten wij overwegen dat deze sektor van de visserij ook deze is die zich werkelijk het meest toelegt op het scholen en bekwamen van een groot aantal mensen, én voor de visserij én voor de Staatsmarine én voor onze oorlogsvloot. Dat is ook een element dat voor ons niet zonder betekenis is. En dan meen ik dat wij toch een ogenblik moeten nadenken aan het feit dat wij in het kader van de Europese Economische Gemeenschap met landen staan welke speciale steunmaatregelen voorzien aan dit soort visserij.

Vorig jaar, Mijnheer de Minister, heb ik herhaaldelijk gevraagd om ten spoedigste die kommissie te laten werken die u beloofd had om te onderzoeken of er geen speciale steunmaatregelen zouden kunnen worden getroffen om de diepzeevisserij en sommige takken van de visserij die werkelijk bedreigd zijn, te helpen in hun moeilijkheden.

Ik weet, dat is geen gemakkelijk probleem, maar wanneer de mogelijkheid bestaat dat andere landen speciale tussenkomsten voorzien, dan moeten wij ook onderzoeken hoe wij ons gaan verweren.

Wij vrezen niet voor Euromarkt. Integendeel. Wij mogen vaststellen dat de Europese Economische Gemeenschap voor de visserij ook verbeteringsmogelijkheden heeft gebracht. Maar wij vrezen een Euromarkt waarin sommige landen bepaalde vormen van bedekte of openlijke steun invoeren, en dat men België deze aan onze eigen visserij zou gaan weigeren.

Engeland komt nog vorige week opnieuw bij zijn bestaande regeling een versterking van de steun aan de visserij door te voeren.

Ziedaar, Mijnheer de Minister, Mevrouwen, Mijne Heren, enkele bedenkingen in verband met het overzicht van de toestand van de zeevisserij zoals hij zich op dit ogenblik voordoet.

HET ZEEWETENSCHAPPELIJK INSTITUUT

Ik meen nu nog aan de Minister enkele ogenblikken te mogen vragen om zijn aandacht te vestigen op een vraagstuk dat mij nauw ter harte ligt, nl. de werking van het Zeewetenschappelijk Instituut.

Tot onze grote verbazing zal ik zeggen, hebben wij vernomen dat kort voor Nieuwjaar de leiding van het Zeewetenschappelijk Instituut bericht gekregen heeft dat alle subsidiëring vanwege, laat ons zeggen, het Wetenschappelijk Onderzoek van de zeevisserij geschorst wordt. De motivering daarvan zouden wij moeten zoeken in het feit dat de leiding voor het toegepast wetenschappelijk onderzoek oordeelt dat er geen dubbel gebruik mag zijn. Maar daar is absoluut geen dubbel gebruik. Het nieuw opgerichte onderzoekstation voor de zeevisserij zal zich niet bezig houden met het zeewetenschappelijk onderzoek, zoals het gedaan wordt door het Zeewetenschappelijk Instituut. Wat mij daarin speciaal bekommert,

De O.26 „De Parel” gedoopt te Oostende

ik zeg het oprecht, is de toestand van het personeel. Er zijn daar bedienden die zich sedert jaren volledig hebben gespecialiseerd in het grondig wetenschappelijk onderzoek van al datgene wat met de zeewetenschap verwant is. Deze mensen worden praktisch in de onmogelijkheid gesteld om hun aktiviteit voort te zetten, zonder dat er maar iets voorzien is om ze in het kader van het onderzoekstation voor de zeevisserij op te nemen. Dat stoort mij.

Ik vraag U, Mijnheer de Minister, dat de toestand van het personeel nog eens grondig zou worden onderzocht en dat U ten minste het initiatief zou willen nemen om na te gaan door wie dat wetenschappelijk onderzoekswerk in de toekomst zal worden voortgezet.

De volgende kwestie, waarover ik U wil spreken, betreft het personeelstekort in de zeevisserij. Wij hebben ons in de laatste jaren reeds moeten wenden tot het buitenland en zelfs Spanjaarden moeten aanwerven. Tussen haakjes gezegd, diegenen die blijven, stellen het helemaal niet slecht. Wij hebben op dit ogenblik te kampen met een gevoelig tekort aan personeel voor de zeevisserij. Welnu, wanneer ik alles goed bekijk, dan verwondert dit mij niet.

Ik heb met veel belangstelling het rapport gelezen, Mijnheer de Minister, dat door uw diensten werd opgemaakt en die een onderzoek hebben gedaan aangaande de bedrijfsresultaten, gaande over vijf jaar. Wanneer ik daarin vaststel — verschiet toch niet, Mevrouwen, Mijne Heren! — dat het gemiddelde uurloon voor sommige categorieën van de zeevisserij per zee-uur 18,75 F bedraagt, dan kan men zich daarmee toch niet vergenoegen.

HET PENSIOENSTELSEL VAN DE VISSER

Dat arbeidsloon geldt niet voor alle categorieën en ook niet voor alle schepen. Maar er zijn wel bepaalde categorieën van schepen die aan dat gemiddelde arbeidsloon van 18,75 F per zee-uur komen. In die omstandigheden zal men toch niet verwonderd zijn dat men gebrek heeft aan personeel. Wanneer ik dan vaststel dat al de pogingen, die wij hebben aangewend bij de Minister van Sociale Voorzorg om hem ertoe te bewegen en special pensioenregime voor de zeevisserij tot stand te brengen, tot hiertoe vruchteloos zijn geweest, moet het U ook niet verwonderen dat er gebrek aan mensen is. Ik heb enkele weken geleden opnieuw een gesprek gehad met de Minister van Sociale Voorzorg en ik heb mij toen reeds enigszins verheugd te kunnen vaststellen dat hij schijnt begrepen te hebben waarover het gaat. Maar, er werd nog geen oplossing aan gegeven. Ik zal hem mvanzelfsprekend niet gerustlaten, hoewel hij mij wel zijn voorname heeft medegedeeld een oplossing te geven aan die vraag. Maar ik vraag ook aan U, Mijnheer de Minister van Landbouw, dat U met ons de Minister van Sociale Voorzorg zou willen bewegen ten spoedigste gebruik te maken van al de cijfers en al het materieel, dat hij nu reeds bezit, en dat hem in staat moet stellen met U een zeer geringe uitgave een pensioenstelsel tot stand te brengen dat heel zeker, sociaal gezien, een dringende behoefte is en waardoor ook zal tegemoet worden gekomen aan het personeelstekort, waarover wij nu te klagen hebben. Tenslotte, Mijnheer de Minister, wil ik met het volgende eindigen. Ik heb U vorig jaar, en ook voor twee jaar, gevraagd of het niet hoogtijd is dat gij begint met het vaststellen voor de zeevisserij van ten minste een visserijkonsulent. Ik heb U deze vraag ook in de Kommissie gesteld. Het antwoord dat ik in het verslag vind, is werkelijk zeer merkwaardig. De heer Minister zegt: er is inderdaad over gesproken, maar hij voegt er niet bij of hij akkoord is of niet; of hij het zal doen of niet. Het is slechts de bevestiging van de vraag, die door mij werd gesteld. Ik weet, Mijnheer de Minister, dat ik die vraag heb gesteld en U weet het ook, maar nu zou ik toch graag vernemen of U deze vraag ook voor uzelf hebt gesteld, en of U bereid zijt er een passende en bevredigende oplossing aan te geven. Wij hebben een kommissie voor toegepast onderzoek, die zeer degelijk werk verricht en die haar materiaal verzamelt, dat veel praktisch nut zou kunnen opleveren. Maar er is niemand die het in het bereik van de vissers kan stellen.

Wij staan hier met een zeer interessante studie over de bedrijfsresultaten, waarin zeer belangrijke vingerwijzingen voor de visserij in voorkomen, voor de wijze waarop zij morgen zullen bouwen, voor de wijze waarop zij hun technische uitrusting zullen verzorgen. Maar wie prent dat in bij onze vissers, zo niet een konsulent.

Ik moet het belangrijke voordeel niet onderlijnen van de konsulenten in het departement van Landbouw, waar zovele konsulenten van alle slag aan het werk zijn.

Mijnheer de Minister, ik wil eindigen met een beroep op U te doen opdat U in de loop van dit jaar zoudt willen beginnen met iemand aan te werven die zijn specialiteit zou maken van de vraagstukken van de visserij ter verbetering van de uitrusting en van de technieken die er mee verband houden. Deze persoon zou met de mensen zelf hun problemen kunnen gaan bespreken.

U ziet, Mijnheer de Minister, hoezeer wij iemand uit uw dienst „Zeevisserij” zouden kunnen gebruiken, die zich zou inwiden in de problemen van de zeevisserij om zodoende die mensen van nut te kunnen zijn en te komen tot een visserijgroep die werkelijk opnieuw zijn levenswaardigheid veroverd heeft. U kent onze visserij, er is geen enkel land ter wereld waar de vissers zo geweldig de natuurelementen trotseren als de onze. Wij kennen geen enkel land waar met alle weersomstandigheden steeds de zee gekozen wordt, zoals onze vissers dat doen. Zij geven soms de indruk ongelooflijk roekeloos te zijn omdat zij om den brode de grootste gevaren trotseren. Wij moeten het onze ertoe bijbrengen aan die mensen de nodige kennis en de wetenschap te verschaffen, die er is, die klaar ligt, maar die niet gebruikt wordt om reden van gebrek aan personeel. Mijnheer de Minister, wij doen een dringend beroep op U en rekenen vast dat U ons op dit gebied dit jaar nog volledige voldoening zult geven.

Totdaar onze volksvertegenwoordiger Dries Claeys.

De doopplechtigheid van de O.26 « De Parel »

Maandagmorgen werd in de Oostendse vissershaven langsheen de Hendrik Baelskade, de O.26 « De Parel » gedoopt.

Dit vaartuig werd gebouwd op de Oostendse scheepswerven Beliard & Murdoch, voor rekening van Mevrouw Wwe Calcoen, wonende Guido Gezellestraat 12 te Stene.

Het was onder een druilerige regen dat E.H. Corneille het schip doopte. Onder de aanwezigen bemerkten wij ondermeer de heren Prosper Vandenbergh, directeur van de visserscoöperatieve S.C.A.P. en Hulp in Nood, Berbiere, directeur van de Onderlinge Visafslag en Wilfried Hendrickx, waterschout te Oostende.

Het was mejuffer Gilberte Calcoen, kleindochter van de reedster die als meter optrad.

Na de plechtigheid werd een korte receptie gehouden aan boord van de gloednieuwe eenheid. Die vorige week zaterdag een proefreis deed en die in alle opzichten aan de gestelde verwachtingen voldeed.

De O.26 « De Parel » gemeerd langsheen de Hendrik Baelskade, tijdens de doopplechtigheid.

ENKELE TECHNISCHE GEGEVENS

De O.26 « De Parel » is een stalen middenslagtreiler die gebouwd werd op de scheepswerven Beliard & Murdoch te Oostende. Dit vaartuig heeft de volgende hoofdkarakteristieken:

Lengte over alles 27,75 m., lengte tussen de loodlijnen: 24,65 m., breedte: 6,65 m., holte: 3,10 m.

De O.26 « De Parel » wordt voortgedreven door een Baudouin-motor van 300 PK. en is uitgerust met een verstelbaar schroef.

De tanks hebben de volgende capaciteit: brandstof: 30.000 liter, drinkwater: 3.000 liter, olie: 800 liter, dagtank 600 liter.

De visruimen hebben een gezamenlijke inhoud van 75 m³.

De O.26 « De Parel » is de derde eenheid welke door de Ww Calcoen wordt uitgerust. Het eerste vaartuig was de « Raphaël-Georges » die evenwel op 24-4-1939 op een mijn liep en volledig uitbrandde. Hierop kwam de O.170 « Rockall » om tenslotte opgevolgd te worden door de prachtige nieuwe eenheid.

DE AIDENTRIP

Vorige week zaterdag werd dan de proefreis ondernomen, om tenslotte woensdag jl. voor de eerste maal in zee te steken, met bestemming naar de visserijgronden van het Kanaal.

Hiervoor werd de volgende bemanning aangemonsterd: schipper Calcoen Louis, motorist Calcoen Georges, stuurman Bruteel Charles, en tenslotte de matrozen.

Wij willen hier tot besluit een gemeend proficiat richten aan de uitbaatster van de O.26 « De Parel », terwijl wij de schipper en zijn bemanning de allerbeste toewensen.

— B